

I SLOBODA IZRAŽAVANJA

U periodu na koji se ovaj monitoring izveštaj odnosi, zabeleženo je više slučajeva koji ukazuju na moguće povrede slobode izražavanja.

1. *Pretnje i pritisci*

1.1. Početkom januara, desničarska organizacija SNP NAŠI je oblepila srpske gradove plakatima koji su sadržali spiskove organizacija koje NAŠI smatraju „stranim agentima“, odnosno „antisrpskim medijima i nevladinim organizacijama finansiranim od zapadnih obaveštajnih službi“. NAŠI su tako, kao antisrpske označili RTV B92, dnevne listove „Blic“ i „Danas“, magazine „Vreme“ i „Republika“, medijski portal Peščanik, Nezavisno udruženje novinara Srbije, kao i nevladine organizacije – Fond za humanitarno pravo, Žene u crnom, Centar za kulturnu dekontaminaciju, JUKOM, Helsinški odbor za ljudska prava, Inicijativu mladih za ljudska prava, Sandžački odbor za zaštitu ljudskih prava, Fondaciju EXIT, Autonomni ženski centar, Beogradski centar za ljudska prava, Amnesti internešnal, Građansku inicijativu, Kvirija Centar, Gej strejt Alijansu, Dokukino i druge. Kao cilj kampanje, NAŠI navode „podizanje svesti u javnosti o alarmantnoj potrebi zabrane i hapšenja NVO sa spiska, koje otvoreno i javno vrše krivična dela podrivanja Ustava kroz niz teških krivičnih dela, počevši od ugrožavanja suvereniteta i integriteta Republike Srbije, govora mržnje i diskriminacije prema građanima Srbije i srpskom narodu u njihovoj matici državi – Srbiji“. U saopštenju je istaknuto da će SNP NAŠI nastaviti da vrši pritisak na srpsku vlast sa zahtevom da država Srbija usvoji Zakon o stranim agentima i da se najoštrije obračuna sa „zločinačkim NVO faktorima i agenturama koje vrše informaciono-propagandni terorizam u Srbiji, te tako obezbedi najvišu moguću bezbednost građana, suverenitet države i političku stabilnost Republike Srbije“. Zaštitnik građana, Saša Janković, u intervjuu za „Danas“, izrazio je nadu da će nadležni pravosudni organi plakate i njihovu sadržinu „razmotriti sa stanovišta svojih nadležnosti“. U izjavi za RTS, Saša Janković je ukazao na opasnost koja potiče od paušalnih ocena da su hiljade ljudi „na javnoj pozornici“ saradnici stranih obaveštajnih službi, ukazavši da time nekome može biti ugrožena i direktna bezbednost i da je u javnom interesu razrešenje tog pitanja. Vladimir Cvijan, predsednik Odbora za ustavna pitanja i zakonodavstvo Narodne skupštine i član predsedništva SNS-a, saopštio je da je tužilaštvo pokrenulo postupak protiv organizacije SNP NAŠI, te rekao da, i pored toga što je Ustavni sud Srbije krajem prošle godine odbacio predlog Republičkog javnog tužilaštva za zabranu rada SNP NAŠI, nevladine organizacije, mediji i privatna lica mogu Ustavnom sudu Srbije da se obrate ponovo.

Podsetimo, Republičko javno tužilaštvo je svojevremeno od Ustavnog suda tražilo da desničarskom pokretu SNP NAŠI zabrani rad. Članom 55. Ustava Republike Srbije, zajemčena je sloboda udruživanja, ali isto tako predviđeno da Ustavni sud može zabraniti udruženje čije je delovanje usmereno na nasilno rušenje ustavnog poretka, kršenje zajemčenih ljudskih ili manjinskih prava ili izazivanje rasne, nacionalne ili verske mržnje. Ustavni sud Srbije je, međutim, 14. novembra 2012. godine našao da se „ne može pouzdano utvrditi postojanje ustavnih razloga za zabranu rada“. Istovremeno, međutim, Ustavni sud je primetio da „preduzete mere od strane nadležnih državnih organa prema članovima udruženja ne predstavljaju adekvatan odgovor demokratskog društva za učinjene povrede prava zbog čijeg bi neuspeha Ustavni sud mogao i morao zabraniti rad njihovih udruženja“. U saopštenju Ustavnog suda objavljenog tom prilikom, dalje se navodi da taj sud „nije došao do pouzdanog uverenja da su u sistemu zaštite sloboda i prava nadležni državni organi prethodno već iscrpeli sve mere prevencije i adekvatnog sankcionisanja protivpravnog delovanja ovih udruženja i njihovih članova, zbog čega bi se za svako dalje ponavljanje istih ili sličnih kažnjivih ili uznemiravajućih aktivnosti udruženja moralo pribeći izricanju mere zabrane njihovog rada kao nužnog i jedino mogućeg odgovora države u demokratskom društvu“. Iz saopštenja se, međutim, ne vidi koje je „mere prevencije i adekvatnog sankcionisanja“ Ustavni sud imao u vidu, a izjava Vladimira Cvijana, predsednika Odbora za ustavna pitanja i zakonodavstvo Narodne skupštine, mogla bi se razumeti i kao izraz njegovog uverenja da je poslednjom akcijom SNP NAŠI pređen prag nade da bi „mere prevencije i adekvatnog sankcionisanja“ mogle biti delotvorne, odnosno, da ponavljanje istih ili sličnih uznemiravajućih aktivnosti udruženja nameće neophodnost izricanja mere zabrane kao nužnog odgovora države u demokratskom društvu. Ovo treba posmatrati u kontekstu činjenice da nova kampanja predstavlja nastavak serije aktivnosti organizacije SNP NAŠI koje su usledile nakon odluke Ustavnog suda. Podsetimo, NAŠI su još početkom decembra 2012. godine od nadležnih u Srbiji tražili oduzimanje nacionalne frekvencije radiju i televiziji B92, gašenje dnevnih novina „Blic“ i „Danas“, magazina „Vreme“ i „Republika“, portala Peščanik, kao i zabranu rada Glasa Amerike i Radija Slobodna Evropa na teritoriji Republike Srbije, a takav zahtev su obrazložili „opravdanom sumnjom da su pojedini mediji u Srbiji finansirani prljavim novcem albanske i hrvatske mafije“, kao i da su „u proteklih 20 godina radili isključivo na satanizaciji sopstvenog naroda, kroz vešto medijsko manipulisanje i propagiranje Srba kao zločinačkog i genocidnog naroda krivca za ratove devedesetih godina, o čemu postoji ceo niz dokaza zbog kojih ih i šira javnost smatra ispostavama neprijateljskih centara moći“. Tako se ispostavlja da su liberalni mediji, u samo mesec dana, posle „albanske i hrvatske mafije“, za finansijere dobili „zapadne obaveštajne službe“, što međutim nije uticalo na to da postanu manje „antisrpski“. Ono što pada u oči i što govori o položaju medija u Srbiji, jeste činjenica da se oni, po pravilu, uvek prvi nađu na udaru ekstremista. Pri svemu tome, pritisak i zastrašivanje medija i novinara, što njihovo etiketiranje kao „antisrpskih“, „finansiranih od zapadnih obaveštajnih službi“ i „zločinačkih agentura koje vrše informaciono-propagandni terorizam u Srbiji“ svakako jeste, moglo bi predstavljati i podstrekavanje na Krivičnim zakonikom zabranjenu diskriminaciju zbog različitih ličnih svojstava (npr. političkog ili drugog ubeđenja), širenje ili predstavljanje ideja ili teorija koje zagovaraju ili podstrekavaju mržnju,

diskriminaciju ili nasilje, protiv bilo kojeg lica ili grupe lica, zasnovanih na ličnim svojstvima, ili nasilničko ponašanje u vidu grubog vređanja ili zlostavljanje koje značajnije ugrožava spokojstvo građana, a predstavlja i Ustavom, odnosno Zakonom o javnom informisanju, zabranjeno ograničavanje slobode javnog informisanja.

1.2. Redakcija dnevnog lista „Kurir“ saopštila je da su 15. januara 2013. godine primili preteću poruku upućenu Aleksandru Rodiću, vlasniku lista. U poruci, ispod koje stoji potpis „Atentator“, navodi se da je Rodić isti kao i njegov otac, Radisav Rodić, i da će završiti kao ubijeni hrvatski novinar Ivo Pukanić. Prema mišljenju „Kurira“, razlog za dobijanje preteće poruke jeste to što su otvorili veliki broj afera zbog krađe državnih para, veza tajkuna i kriminalaca i neverovatnog bogatstva državnih i gradskih funkcionera. Pretnja Aleksandru Rodiću usledila je samo dan nakon što je „Kurir“ primio poruku u kojoj se pretilo dizanjem u vazduh zgrade u kojoj se redakcija ovog medija nalazi. O pretnjama su obavešteni državni organi. Podsetimo, Radisav Rodić, otac Aleksandra Rodića, osuđen je sredinom 2011. godine na dve godine zatvora, na osnovu sporazuma o priznanju krivice koji je sklopio sa Višim tužilaštvom. Rodić je prethodno gotovo dve godine bio u pritvoru, tako da se nakon presude praktično odmah našao na slobodi. Pored zatvorske kazne, izrečena mu je i mera zabrane obavljanja poziva, delatnosti i dužnosti u trajanju od šest godina. Bio je optužen za zloupotrebu službenog položaja. Ivo Pukanić, vlasnik i urednik hrvatskog nedeljnika „Nacional“, ubijen je 23. oktobra 2008. godine, u eksploziji bombe koja je bila podmetnuta pored njegovog automobila. U eksploziji je pored Pukanića poginuo i njegov saradnik Niko Franić. Misija OEBS-a u Srbiji najoštrije je osudila pretnje Aleksandru Rodiću i ukazala da „zastrašivanje i pretnje novinarima mogu voditi ka autocenzuri i ugroziti slobodu izražavanja, koja je ključni preduslov za razvoj demokratije“. Ministarstvo kulture i informisanja Republike Srbije saopštilo je da se protivi svakom vidu nasilja, pretnji i pritisaka na medije i novinare. Portparol Republičkog javnog tužilaštva, Tomo Zorić, saopštio je da je Republičko javno tužilaštvo dalo nalog policiji da hitno proveri pretnje koje su upućene vlasniku i novinarima „Kurira“.

Iz izjave portparola Republičkog javnog tužilaštva, Tome Zorića, proizilazi da se još uvek nepoznata lica koja su pretila vlasniku i novinarima „Kurira“ sumnjiče za kvalifikovani oblik ugrožavanja sigurnosti. Naime, Krivičnim zakonikom Republike Srbije predviđeno je da će se ko ugrozi sigurnost nekog lica pretnjom da će napasti na njegov život ili telo, odnosno život ili telo njemu bliskog lica, kazniti novčanom kaznom ili zatvorom do jedne godine. Kvalifikovani oblik dela postoji ukoliko je pretnja usmerena prema licu koje obavlja poslove od javnog značaja u oblasti informisanja, i ako je pretnja u direktnoj vezi sa tim poslovima, a u tom slučaju zaprećena je kazna zatvora od šest meseci do pet godina.

1.3. Nedeljnik „Pečat“, čiji je glavni i odgovorni urednik nekadašnji direktor RTS-a i bivši visoki funkcioner Socijalističke partije Srbije, u seriji tekstova autora Miodraga Zarkovića objavljenih u januaru i februaru, napao je rukovodioce i novinare Radio televizije Vojvodine (RTV) i predsednika Nezavisnog društva novinara Vojvodine (NDNV). Tako, u broju od 18. januara, Zarković novinare RTV-a optužuje da su „jurišnici antisrpstva“, da njihovo delovanje nanosi „dugotrajniju, kulturno političku štetu“, da su „protivrpski kadrovi, čija je ostrašćena mržnja prema naciji u čijoj državi žive i deluju bespogovorno dokazana“. Programaska direktorka RTV-a, Sanda Savić, za Zarkovića je „žena potpuno posvećena protivrpskom delovanju i kolovođa antinacionalnog usmerenja vojvođanske televizije“. Na tapetu se našao i predsednik NDNV-a, Dinko Gruhonjić, koga Zarković naziva „osvedočenim srbomrscem čije je celokupno delovanje prožeto neskrivenim zalaganjem za dalje propadanje Srbije i Srba“. U tekstu se zaključuje da „na osnovu uvida u nacionalnu pripadnost većine rukovodilaca RTV-a“ jeste teško izbeći zaključak da iza tog zločina stoji razgoropađeni hrvatski lobi“. Već u narednom broju nedeljnika, objavljenom 25. januara, Zarković nastavlja sa istom tezom o tome da su rukovodioci i novinari RTV-a „hrvatske nacionalnosti“, što im, navodno, obezbeđuje imunitet od odgovornosti. U broju od 1. februara, Zarković iznosi zabrinutost „nad time ko uopšte u rukovodstvu RTV-a vodi računa o interesima države Srbije, srpskog društva i srpskog naroda“, a sve povodom emitovanja konkretnog programa koji on opisuje kao „poduhvat koji služi isključivo pubertetskom oduševljavanju ovdašnjih kroatofila“.

Sva medijska udruženja su u svojim saopštenjima najoštrije osudila pisanje „Pečata“. ANEM je pozvao nadležne institucije da reaguju povodom napada i suzbiju medijski i svaki javni govor kojim se raspiruje mržnja među nacionalnim zajednicama koje žive u Srbiji. Podsećamo da je Krivičnim zakonikom predviđeno da je izazivanje ili raspirivanje nacionalne, rasne ili verske mržnje, ili netrpeljivosti među narodima ili etničkim zajednicama koje žive u Srbiji, krivično delo koje se kažnjava zatvorom od šest meseci do pet godina. RTV je najavio i podneo krivičnu prijavu protiv Zarkovića i Vučelića, ali se tužilaštvo tim povodom do zaključenja ovog izveštaja nije oglašavalo. Tekstovi u „Pečatu“, kao uostalom i saopštenja i plakati SNP NAŠI, podsećaju na javni govor kakav je u Srbiji po zlu zapamćen tokom devedesetih godina prošlog veka, a kakav je, između ostalih, promovisao i Milorad Vučelić, tada u jednom periodu i direktor RTS-a. Taj govor karakteriše brutalni obračun sa političkim neistomišljenicima, u kojima se manipuliše poluistinama, ili bezobzirno laže, u kojima se ne biraju reči i u kojima je nečija izmišljena ili stvarna manjinska etnička pripadnost dovoljna da se osoba proglasi „osvedočenim srbomrscem čije je celokupno delovanje prožeto neskrivenim zalaganjem za dalje propadanje Srbije i Srba“, a disonantni politički tonovi dovoljni da se neko proglasi izdajnikom, stranim plaćenikom, ili kao u slučaju „Pečata“ i novinara RTV-a, „jurišnikom antisrpstva“. Iako su medijska i novinarska udruženja žestoko reagovala povodom napada „Pečata“ na novinare RTV-a, odgovarajuća reakcija države je izostala. Nažalost, i u ovom slučaju, slično onome što je i Ustavni sud primetio odlučujući da odbaci predlog Republičkog javnog tužilaštva za zabranu rada SNP NAŠI, u sistemu zaštite sloboda i prava u Srbiji nadležni državni organi prethodno, ne da nisu iscrpeli mere

prevencije i adekvatnog sankcionisanja protivpravnog delovanja usmerenog na kršenje zajemčenih ljudskih ili manjinskih prava ili izazivanje rasne, nacionalne ili verske mržnje, nego se oni, po svemu sudeći, još uvek nadaju da će javni govor kojim se izaziva nacionalna mržnja sam od sebe nestati, ako se dovoljno dugo ignoriše. S druge strane, napadi na čelne ljude RTV-a predstavljaju i pritisak koji je direktno suprotan Zakonom o radiodifuziji definisanoj obavezi da programi javnog radiodifuznog servisa, a posebno programi informativnog sadržaja, budu zaštićeni od bilo kakvog uticaja vlasti, političkih organizacija ili centara ekonomske moći.

2. Sudski postupci

2.1. Gradonačelnik Beograda i predsednik Demokratske stranke, Dragan Đilas, tužio je dnevni list „Kurir“ za naknadu štete zbog povrede časti i ugleda objavljivanjem informacija. Prema izjavama koje je Dragan Đilas davao medijima, visinu odštetnog zahteva u tri tužbe koje je podneo, opredelio je vezujući ih za vrednost navodnih zloupotreba za koje je u ovom listu optužen. Prema javno dostupnim podacima, od 26. decembra 2012. godine do 29. januara 2013. godine, Dragan Đilas podneo je tri tužbe Višem sudu u Beogradu, pri čemu je u dva slučaja tražio po milion dinara, dok trećom tužbom potražuje astronomskih 120 milijardi dinara. Sam Đilas je za „Tanjug“ rekao da je svestan da je iznos novca koji potražuje besmislen, ali da je besmisleno i pisanje „Kurira“ o njemu. „Kurir“, sa druge strane, tvrdi da je „jasna Đilasova namera da preko ove tužbe, nezabeležene u sudskoj praksi, pokuša da ugasi najtiražniji dnevni list u Srbiji i zastraši novinare i urednike, posle bezuspešnih pokušaja da stavi „Kurir“ pod svoju kontrolu“. Po „Kuriru“, „ovim zahtevom Đilas na mala vrata uvodi cenzuru u srpske medije i pokušava da disciplinuje one koje nije uspeo da stavi pod kontrolu preko svoje medijske kuće 'Dajrekt medija', koja ima monopolski položaj na tržištu reklama u Srbiji i određuje u kojim medijima će se pojaviti reklame privatnih, ali i velikih državnih kompanija“.

Zakonom o javnom informisanju propisano je da svako lice na koje se odnosi netačna, nepotpuna ili druga informacija čije je objavljivanje u skladu sa zakonom zabranjeno, kao i lice kome nije objavljena ispravka, odgovor ili druga informacija čije objavljivanje ima pravo da traži od javnog glasila, a koje zbog takvog objavljivanja, odnosno neobjavljivanja, trpi štetu, ima pravo na naknadu materijalne i nematerijalne štete. Zakon takođe kaže da za štetu solidarno odgovaraju novinar, odgovorni urednik i pravno lice koje je osnivač medija, koji su pre objavljivanja, s pažnjom primerenom okolnostima, mogli utvrditi neistinitost ili nepotpunost informacije, ili nedopuštenost njenog objavljivanja. S druge strane, Zakon predviđa da su nosiocima državnih i političkih funkcija prava na zaštitu privatnosti ograničena, ako je informacija važna za javnost s obzirom na činjenicu da lice na koje se informacija odnosi vrši određenu funkciju. Ovo ograničenje je srazmerno opravdanom interesu javnosti u svakom konkretnom slučaju. Praksa sudova u Srbiji je takva da se naknada štete, i kada bude dosuđena, dosuđuje u višestruko manjim iznosima od onoga koji gradonačelnik Beograda u konkretnom slučaju

potražuje. Ova naknada retko ili nikada ne prelazi nekoliko stotina hiljada dinara. Zabeleženi su slučajevi u kojima su nosioci državnih i političkih funkcija bili uspešni u svojim tužbama protiv medija, ali je takvih slučajeva manje, posebno nakon jednog broja odluka Evropskog suda za ljudska prava u postupcima koji su vođeni po predstavkama protiv Republike Srbije (Lepojić protiv Srbije, predstavka br. 13909/05; Filipović protiv Srbije, predstavka br. 27935/05; Bodrožić protiv Srbije, predstavka br. 32550/05 i Bodrožić i Vujin protiv Srbije, predstavka br. 38435/05), ili makar naknade koje se dosuđuju nosiocima državnih i političkih funkcija, i generalno javnim ličnostima, nisu više od naknada koje se redovno dosuđuju običnim građanima. U navedenom smislu, pitanje je da li tužba sa zahtevom za naknadu štete koja je opredeljena u milijardama može imati čak i zastrašujući efekat. Ovoga je, sudeći po izjavama koje je davao, očigledno svestan i sam Đilas. Zato, iako je nesporno da je „Kurir“ vodio višemesečnu otvorenu i prilično prljavu kampanju protiv Dragana Đilasa, ostaje prilično nejasno koja je svrha ovakve tužbe. Druga stvar koju „Kurir“ potencira, tiče se Đilasovog vlasništva u kompaniji koja je regionalni lider na tržištu komunikacija i koja pruža širok spektar usluga – od komunikacijskog planiranja, preko istraživanja medija, planiranja do zakupa medijskog prostora. O tome da značaj koji ova kompanija ima, posebno na tržištu zakupa medijskog prostora, predstavlja sredstvo kojim se može uticati na način na koji mediji izveštavaju o pojedinim pitanjima od javnog interesa, pisao je još Savet za borbu protiv korupcije u svom Izveštaju o pritiscima i kontroli medija iz 2011. godine. Mnogi su činjenicu da objavljivanje tog Izveštaja u medijima nije dobilo očekivanu pažnju, razumeli kao ultimativni dokaz da mediji u Srbiji zaista jesu kontrolisani, i to upravo na načine objašnjene u Izveštaju. Kako god bilo, po stanju u registrima, Dragan Đilas sa 25% učestvuje u vlasništvu Preduzeća za multimedijalne komunikacije MULTIKOM GROUP doo iz Beograda (25% udela ima i njegova bivša supruga). MULTIKOM GROUP je većinski vlasnik kompanije „Direct Media“. Međutim, pitanje da li „Direct Media“ ima dominantan položaj na tržištu oglašavanja, odnosno posebno na tržištu zakupa medijskog prostora, i da li se taj dominantan položaj zloupotrebljava, neće biti raspravljano u pokrenutim parnicama. To pitanje je u nadležnosti Komisije za zaštitu konkurencije, koja se, međutim, tržištem oglašavanja, koliko je autorima ovog izveštaja poznato, nikada nije bavila.

2.2. Viši sud u Šapcu je 24. januara 2013. godine osudio Rada Kulezića, napadača na ekipu Televizije Šabac, na 10 meseci zatvora, uslovno na dve godine, i izrekao mu zabranu prisustvovanja sportskim manifestacijama na teritoriji Prnjavora u roku od godinu dana, kao i novčanu kaznu od 50.000 dinara. Kako nije uložena žalba na ovu presudu, ona je postala pravosnažna i izvršna. Rade Kulezić je 26. avgusta 2012. godine, bez ikakvog razloga i povoda, najpre verbalno, a potom i fizički napao novinarku RTV Šabac, Mariju Damnjanović, a potom i snimatelja Zorana Milutinovića, dok su oni izveštavali sa Seoskih olimpijskih igara u Prnjavoru.

U skladu sa odredbama Krivičnog zakonika, uslovnom osudom sud učiniocu krivičnog dela utvrđuje kaznu i istovremeno određuje da se ona neće izvršiti, ako osuđeni za vreme koje odredi sud, a koje ne

može biti kraće od jedne niti duže od pet godina (vreme proveravanja) ne učini novo krivično delo. Kulezić je osuđen za nasilničko ponašanje na sportskoj priredbi ili javnom skupu. Za ovo delo, Krivičnim zakonikom propisana je kazna zatvora od šest meseci do pet godina i novčana kazna, kao i obavezna mera bezbednosti zabrane prisustvovanja određenim sportskim priredbama. Ono što je specifično za ovaj slučaj je da napadač na novinare nije, shodno ranijoj praksi srpskih sudova, osuđen u meri zakonskog minimuma, ili čak i ispod njega (zakonski minimum je ovde šest meseci zatvora, a Kulezić je osuđen na 10). Druga, još važnija stvar, je da je od samog napada do pravnosnažnosti presude izrečene napadaču proteklo manje od 6 meseci, što je neuobičajeno brzo za praksu domaćih sudova.

2.3. Milovan Brkić, glavni i odgovorni urednik lista „Tabloid“, podneo je 12. februara 2013. godine Višem sudu u Beogradu tužbu za naknadu nematerijalne štete zbog povrede časti i ugleda protiv Nezavisnog udruženja novinara Srbije (NUNS). Tužba je podneta zbog saopštenja kojim je ovo udruženje osudilo pisanje lista „Tabloid“ o prvom potpredsedniku Vlade Republike Srbije, Aleksandru Vučiću, i njegovom sinu. NUNS je u saopštenju naveo da osuđuje svako medijsko plasiranje fabrikovanih informacija koje narušavaju dostojanstvo ličnosti, izvrgavaju ruglu pojedince i zloupotrebljavaju decu. Kao poslednji drastičan primer je naveden tekst, u kom „kontroverzni list rečitog imena „Tabloid“ optužuje potpredsednika Vlade Srbije, Aleksandra Vučića, za nedozvoljene odnose sa maloletnim sinom i to uz punu vizuelnu identifikaciju“. Naime, uz sporni tekst, objavljene su i fotografije maloletnog sina Aleksandra Vučića, sa prikrivenim licem, ali uz identifikaciju u potpisima. NUNS je u saopštenju pozvao nadležne da zaštite decu od zloupotreba. Brkić u tužbi insistira da se u saopštenju NUNS-a neosnovano tvrdi da je „Tabloid“ napisao da sam Vučić ili neko od ljudi kojima je okružen seksualno zlostavlja maloletnika, budući da, po njemu, takav navod u spornom tekstu ne postoji.

Zakon o javnom informisanju predviđa posebnu zaštitu maloletnika. Naime, maloletnik se ne sme učiniti prepoznatljivim u informaciji koja je podesna da povredi njegovo pravo ili interes. Zakon predviđa i prekršajnu odgovornost za kršenje citirane zabrane, za šta je zaprećena novčana kazna u iznosu od 30.000,00 do 200.000,00 dinara za odgovornog urednika. Nije poznato da li je nadležno Ministarstvo kulture i informisanja podnelo prekršajnu prijavu protiv urednika „Tabloida“ u konkretnom slučaju, a postupak koji je Brkić pokrenuo protiv NUNS-a biće interesantan utoliko što će sud morati da utvrđuje da li saopštenje sadrži činjenični opis sadržaja teksta objavljenog u „Tabloidu“ i da li je taj činjenični opis tačan, ili je pak samo vrednosni sud koji je imao, ili nije imao, validnu osnovu u sadržaju spornog teksta.